

Dašena Krištofovičová

HORLIVO, TELOCVIKÁR, TOALETA, UTRÁPENÝ, OHEŇ, LEJZROVÝ, TABLETKY, ZASVIŠŤAL, KOŽENÁ VESTA, FORENZNÝ,

Westerník

Bill vošiel do saloonku, chvíľu postál pri stále sa kývajúcich krídlových dverkách, aby si ho chaloši všimli, dnes mal totiž novú koženú vestičku. Nikto sa po ňom ani neobzrel, tak šiel na toalety, aby sa trošku upravil. Keď sa vrátil, v krbe už horel oheň, chaloši sa k sebe túkali a boli trošku smutnučkí, Bill však nevedel prečo. Za oknom zasvišťala rana z vinčestrovečky, joj, to je určite Tornádo Lú, teraz má práve tréningek, myslí si Bill.

„Chaloši, veď sa so mnou rozprávajte, čo som vám urobkal?“ spýtal sa utrápený Bill. Sadol si do kúta a čakal, nevedel, prečo sa naňho chaloši hnevajú, ale nestihol sa nad tým ani zamyslieť, pretože jeho kamoš John začal niečo horlivo vysvetľovať.

„No, normálne, najprv dojdú forenzní a to tu začnú vyšetrovať.“

„A donesú aj tú lejzrovú čítačku?“ pýta sa James.

Bill si zrazu uvedomil, že je vlastne mŕtvučký, pretože ho zastrelil telocvikár z vedľajšieho ranča. „Chaloši, šak nechajte Terenca tak, ja som aj tak chcel spapať tabletky, lebo ma Sally neľúbi.“

Dašena Krištofovičová

Stretnutie po rokoch

(poviedka pre ženy)

Henrich toľko prebodával Uršuľu pohľadom, až bola celá červená. Vo vzduchu zasvišťal bozk, ktorý jej poslal. Uršuľa cítila, ako jej vnútro zaplavuje oheň, vedela, že sa deje niečo zakázané, ale nedokázala tomu zabrániť.

„Madam, keby som vás dnes nestretol, bol by celý tento večer utrápený,“ zašepkal jej do uška.

Uršuľa zacítila jemné šteklenie v podbrušku a perami zovretými vzrušením zaštebotala: „Nejdeme na toalety?“

Uršuľa odišla prvá, zavrela sa v kabínke a čakala na svojho hrdinu v koženej veste. Henrich otvoril dvere a začal Uršuľu horlivo bozkávať. Keď z nej strhával šaty, zbadal na jej pleci tetovanie, ktoré už určite niekde videl a netrvalo dlho, kým si spomenul, že jediný človek, ktorý vlastní takéto tetovanie je jeho telocvikár zo strednej školy.

Henrich hodil Uršuľu do záchodovej misy, s týmto sa nikdy nevyrovná: konečne nabalí sexy rozpálenú kočku a to je Emil Forezný!

Uršuľu sa pozbierala zo záchodovej zeme, dlho skúmala svoju tvár v zrkadle, vytrhla si dva čierne chlpy rašiace z brady, asi bolo skoro vysadiť hormonálne tabletky.

Campusoviny: Tvorba frekventantov zo štvrtého dňa na Literárnom Campuse 2010 Žilinského literárneho festivalu, ktorý sa koná na Stanici Záriečie. Číslo neprešlo jazykovou úpravou.

Frekventanti literárnej dielne: Maroš Brojo, Ivana Čerňanová, Anežka Guziarova, Ľubica Holubcová, Natália Kaisová, Ivetka Kloptová, Dašena Krištofovičová, Miroslava Kul'ková, Monika Michalíková, Ivonka Pekárková, Jano Per'och, Michaela Richterová, Zuzka Ščurková, Ivana Štefúnová, Katarína Vargová, Ivana Polčíková.

Lektori: Andrej Šeliga, Mathej Thomka

Campus oviny 4

Umelecký výstup z tvorivej dielne Campus – ŠTVRTOK 7.10.2010

Ján Perd'och

Na riedko

/pesničkový text/

dnes som sa zhrozil ráno
na hlave cítim vánok
neverím čo zase vidím
zrkadlo mi trochu krivdí

po lebke rukou šmátram
jak polícia pátra
zakrývam svoju plešinu
vymením hlavu za inú

navliekam si maskáče
do práce v nich doskáčem
na hlave mám teraz krovie
je mi jedno kto čo povie
zakrývam svoju plešinu
vymením hlavu za inú

Ivka Polczik

Nirvána

/inšpirácia piesňou/

V colponde
sa
totálne
prežrať
zubnou pastou
a
nemyslieť na to
čo
sa stalo deň predtým.

Dašena Krištofovičová

Cesta

/pesničkový text/

Pivnica plná vína
Na viac si nespomínam
Ako sa domov dostanem
Keď mi to takto pristane

Neznášam tieto rána
Keď nie si ku mne dáma
Mám k tebe veľmi ďaleko
Vždy, keď ma ľúbiš valčekom

V hlave sa všetko múti
Keď sa tak domov rútim
Toto nás veľmi nestmelí
Budím sa s inou v posteli

Neznášam tieto rána
Keď nie si ku mne dáma
Mám k tebe veľmi ďaleko
Vždy, keď ma ľúbiš valčekom

Keď som dnes ráno otvorila dvere na našom podkrovnom kempusovisku, uvidela som Matheja Thomku plus všetkých mojich kolegov, ktorí pracovali ako včeličky.

Kompletizovali zborník.

Mathej v pravidelných intervaloch pokrikoval, nech si všetci opraví gramatické chyby a napíšu niečo o sebe.

Potom sme si trochu zacvičili.

S miernym meškaním prifrčal Andrej Šeliga. Pripravil si pre nás špecialitku. Začal sa koncert. Najprv zahral a zaspieval jednu zo svojich piesní, druhú pieseň iba zahral.

Pokračoval priznaním, že už dlho nemá inšpiráciu a preto využil toto tvorivé prostredie a poveril nás úlohou napísať text. Čo sa podarilo Marošovi Brojovi, Jankovi Perďochovi a mne.

Počas toho, ako sme pracovali na textoch sme ešte doupravovávali texty do zborníka a vymýšľali preň názov. Napriek mnohým hlasom pre názov Katka Vargová vyhral názov HoreZnak, ktorý je poctou jedinečnému rýmu autorky Ivany Štefúnovej – snehulák/horeznak.

Po výdatnom obede sme sa pustili do mikropovedok., ktoré nám celkom pekne vyšli, však si prečítajte.

Po koncerte Psích vojakov sme sa zavreli vo vytmavnutom kempusovisku a zakúsili čaro slepeho písania.

Keď toto píšem, Mathej Thomka kompletizuje Kempusoviny. Kázal mi napísať reportáž na 13 riadkov, takže už končím. Dobrú noc. Je len jedna hodina v noci.

Dašena Krištofovičová

Maroš Brojo **Aupark diva**

/pesničkový text/

Ako sa máš, čo robíš?
Chýbaš mi, slzy roním.

R:
Včera som ťa strašne chcela
Škoda, že už ma netreba.

Tvoja smola, prsia nové
mám od včera, zamatové.

Načo sú mi, keď ťa nemám?
Venuješ sa iným ženám.

Nové auto, za tú puču,
nevyhlo sa môjmu kľúčcu.

Zuzka Ščurková **Nevidím žiadne pavúky**

/text napísaný v absolútnej tme/

Kde sú?... Kde sú?! Šaliev, pretože som sa vymkla v pivnici. Opäť! Mojou jedinou zbraňou je metla, ale čo mi to pomôže, keď vidím iba obrysy?! Niečo sa tu hýbe... hmýri! Ale to je asi iba fatamorgána. Dúfam, že je, pretože nie som pripravená na stretnutie s dvojmetrovým pavúkom.

Počujem svoj zrýchlený dych a cítim tú nepríjemnú slobodu, ktorú tma dáva. Slobodu, ktorú tak veľmi chcem, ale bojím sa jej. Prečo?

Keď už je niečo na striebornom podnose, prečo sa bojím si to uchmatnúť?...

Dost' filozofických myšlienok, pavúčí útok zľava, sprava ... z hora?! Skúšam nové umenie a vyzieram ako zlý čínsky bojovník. Udieram tmu, ktorá sa mi ticho smeje. V prehratom boji ma oslepilo ostré svetlo. Zo zeme sa po chvíli zdvíhal môj sused...

Maroš Brojo

POLEPŠOVŇA, KOLENÁ, MOTÝLIK, STATNÝ, MILIONÁR, RUM, KOLT, KLOBÚK, NETVOR, KRÁSKA

Princezný, rytieri a babičky

/Dievčenská mikropovedka/

Od trinástich som pravidelnou návštevníčkou polepšovni. Ešte stále mám zodraté kolená, no prežila som si toho viac, ako ktokoľvek iný v mojom veku. Pila som rum, a keby len ten. Držala som kolt, čo vystrelil. Keď som bola malá, mamu zbalil milionár, a tak sa na nás s otcom vykašľala. Vtedy som si prvý raz uvedomila, že svet dospelých je plný bezcitných netvorov. V nápravných zariadeniach často snívam o tom, ako sa mením na statného bieleho rytiera, čo bojuje proti všetkým, zlám tohto sveta. Alebo že som krehká kráska, ktorú by ten rytier prišiel vyslobodiť zo zakliateho hradu plného mreží a studeného kameňa. A niekedy, keď mi je najhoršie, som svojou nebohrou babičkou s veľkým klobúkom a troma sukňami. Prechádzam sa po lúke, zbieram do veľkého koša bylinky a do sieťky chytám malé trblietavé motýliky.

Kto sa bojí ostrôh?

/Western/

Vypustený z všivavého Alabamského väzenia, ktoré bolo pre neho skôr biednou polepšovňou pre detičky. Prvá nápravná skupina za krádež najlepšieho koňa v meste – aj to iba vďaka nepriamym dôkazom. Starý parťák mal trochu viac šťastia ako on, dnes je už milionárom, aj preto smerovali jeho prvé kroky práve k nemu. Dostal späť svoj milovaný kolt Frontier 1878 a slušnú sumu dolárov za dávno zabudnutý kšeft. Starí štamgasti v krčme s pohľadom plným zdesenia napäto sledovali každý jeho krok podčiarknutý cinkaním ostrôh.

„Fľašu rumu,“ ticho zamrmľal a rovno si uhol za troch.

„Taký prašivý kojot ako ty nepatrí do tohto podniku!“ okríkol ho z kúta pajzla netvor veľký dobre cez sedem stôp. Chlap pri bare sa usmial, zložil si klobúk a pohľad zabodol do toho úbožiaka.

„Preboha, veď to je Motýlik!“, skríkol chlapisko a cúvol. Muž po prvý raz prehovoril:

„Kráska, budeš na kolenách a hneď potom budeš prosiť o milosť, pretože mám už veľmi dlho chuť na riadneho statného žrebca.“

Iveta Kloptová

POLIEVKA, TETOVANIE, NOŽNICE, ŠAMPANSKÉ, INDIÁN, PROSTITÚTKA, ROZBITÉ OKNO, PAVUČINA, TMA, POLÁRNA ŽIARA

Pokusná myš

/fantasy/

Mala som spravené tetovanie na pravom uchu a bývala v pochybnej továrni. Keď sa spoza rohu vyklúla postava Indiána s klepetami namiesto rúk, zdrhla som preč, pretože neznášal, keď som obžúvala staré kartóny. Podvečer si sem zvykol vodiť prostitútky, ktoré vyzerali ako vyschnuté ryby. Aj dnes sem doplávala ďalšia, ktorá sa mu najviac páčila v nohavičkách a on otvoril šampanské a robil trápne pohyby do rytmu praskajúcich bublínok, ktoré dopadali na zem. Na polievku už nezostal čas, hodil ju na stôl a besne si rozopínal rázporok, keď revala do priestoru ako tiger.

„Prásk!“, tie hnusné ružové červy z neďalekého sídliska mu opäť rozbili okno a zatiaľ čo po nich vrieskal hajzli, ryba mu zobrala peňaženku a plávala preč. Do tváre a krku sa mu nahrnula krv, keď za ňou hľadel do tmy cez prievan. Vzal nožnice, strihal lopúchy a lepil nimi okno, akoby chcel nasýtiť svoj hlad. Potom si sadol na studenú stoličku a pýtal sa prečo, ktoré starlo v stenách ako pavučiny. Podišiel ku mne, otvoril kľetku a vypustil ma do ulíc, v ktorých sa rozlievala polárna žiara.

Ivona Pekárková

TEPLOTA, TREST, KRIEDA, ČAJ, ZNEUŽÍVANIE, BLICOVANIE, TRÁVNÍK, KRB, LIMONÁDA, PORAST

Láska v spovednici

/dievčenská poviedka/

Moja sestra má alergiu na limonádu, ale viem to len ja. Všetko sa stalo kvôli mužovi s tvárou belostnou ako krieda. Zjavil sa pred nami ako jasný blesk, stretli sme sa pri blicovaní. Pozval nás na čaj do dediny, mňa aj sestru, a vyhovoriť nám úteky. Hustým porastom nás viedol späť ku kláštoru. Večer sme zamilované hľadeli do krbu a snivali, že to on nás zohrieva.

Dôstojný pane, podozrievala som sestru, že sa stretáva s tým zrebcom na mäkkom nočnom trávniku, a skrsla vo mne nenávisť. Dôstojný pane, zneužila som sestriu slabosť, zhubnú utajenú alergiu. Dôstojný pane, vidím váš tieň, je nejaký iný, a moja sestra leží vo vysokých teplotách, ktovie, či sa vôbec preberie, a čo viac, ja vôbec neviem, kde hľadať toho mládenca.

Rozleteli sa dvere spovednice, namiesto spravodlivého trestu ma bleďý mládenec vášnivo pobožkal.

Vymeškané e

/poviedka pre mládež/

„Sme všetci, výborne, vysvetlíme si plán pre zajtrajšie blicovanie. Základom všetkého je ranajší čaj.“ Frajer Fero nám všetko vysvetlí, má rodičov lekárnikov, takže vie zneužívať látky. „Máte všetci kriedu, chalani, dobre počúvajte, ako ju použiť.“

Ráno som si hrnček vylepšil sypkou zmesou od Ferka a očakával som príznaky teploty. Musel som ten blivajz zapíť limonádou. Školská taška mi sťažela a záhradný porast sa zatočil. Povracal som sa na trávniku. Mój brat to spravil do krbu, takže rodičia na to hneď prišli.

Milé deti, v ten deň som nemohol ísť do školy a dodnes neviem písať veľké písané E.

Monika Michalíková

HOJDAČKA, SAMOVRAH, AKNÉ, POT, BLCHA, POTKAN, JAŠTERICA, ODTLAČKY, UNIFORMA, LEKNÁ

Blšie science fiction

Armáda blch vyvinula nový druh biologickej zbrane. Fungovala výhradne na báze skenovania DNA odtlačkov blších jedincov pri stlačení spúšte. S klanom potkanov viedli spory už sto svetelných rokov. A tak, po dohode s priateľským svetom jašteríc, chystali útok na premnožený národ. Súčasťou ich inovovaného brnenia bola helma z listov liekien. Flóra bájneho močariska samovrahov.

Potkany taktiež nezaostávali v technickom pokroku, sprevádzkovali ofenzívnu zbraň na princípe hojdačky. Nečakali však útok rýchlejších blch a jašteríc v zelených uniformách. Potkanom vyhľok na čelách besne prskajúci pot, keď nepripravené schytali mazľavú tekutinu priamo do očí. Blchy a jašterice sa radovali z víťazstva a potkany dostali akné.

Dva výstrely U lekna

V saloone „U lekna“ zadunel výstrel, všetci stíchli. Vstúpil doň vysoký muž vo vojenskej uniforme.

Barmanovi sa vyšmykol práve umytý pohár na zem, klaviristova svižná melódia úplne dohrala, ponad bar presmrdel závan potu. Páchol ako potkan. Možno skrýval aj blchy pod čapicou. Na lícach mal priehlbiny po akné. Jeho čižmy zdobili pracky štrngajúcich jašteríc.

Sadol si k baru, objednal si whisky, odpil, z vnútorného vrecka bundy vytiahol pištoľ a priložil si ju k hlave – samovrah. Na nedopitom pohári od whisky zostali odtlačky roztrasených prstov. Za oknom zavŕzgala hojdačka, pod ktorou ležala Mary s kráterom na spánku.

Účastníkom Campusu sa mália obmedzenia a sťaženia písania mikropoviedok. Preto boli oboznámení s druhmi mikropoviedok. A samozrejme k desiatim náhodným slovám dostali aj druh mikropoviedky, ktorý budú písať – pre mládež, dievčenskú mikropoviedku, pre ženy, western, detektívku, sci-fi, fantasy či horor.

Ján Perďoch

MOBIL, DIAĽKA, BÁL, GUMIČKA, RODINNÁ OSLAVA, AMERIKA, PIŠTOĽ, GOMBÍK, MLIEČNA DRÁHA, ZÁCHODY

Odplata

/detektívna poviedka/

Detektív Mascarpone zdvihol zvoniaci mobil a zvrátil čierne husté obočie. Keď dotelefonoval, navštívil ešte záchody a začal sa obliekať. „Piaty novinár tento mesiac“, šomral si detektív zapínajúc posledný gombík kabátu. Na rodinnej oslave starostu mestečka objavili totiž telo ďalšieho miestneho novinára. Aj pri tomto našli dievčenskú gumičku do vlasov.

„Boh ochraňuj Ameriku...“ s úškrnom nasadol do auta a vyrazil do mesta. Býval od neho 5 míľ, čo je dostatočne blízko, ale aj ideálna diaľka na pokojné bývanie. Detektívov kabriolet uhaňal večerným pobrežím a na oblohe sa začínala črtať mliečna dráha a jej hviezdy. Naposledy videl také nebo pre rokom, keď viezol dcéru na školský bál. „Tento bol posledný,“ zamrmlal si popod fúzy a za jazdy hodil načierno držanú pištoľ z útesu do mora.

Telefonát

/dievčenská poviedka/

Na rodinnú oslavu pozvala aj Dylana. Je z Ameriky a vraj sa vie úžasne bozkávať. Rozpustila si vlasy a gumičku navliekla na ruku. Bude krajšia ako princezná na bále. Potom sa pôjdu prejsť a na lúke nad mestom jej bude ukazovať mliečnu dráhu. Potom jej rozopne gombík na blúzke a možno aj ukáže, kde je Orion... Lucia sebou trhla, pričom jej z ruky takmer vypadol tehotenský test a vyzvňajúci mobil, ktorý vyplňal celú miestnosť. Zrušila zvonenie, prudko vstala, natiahla si nohavice a rýchlo opustila internátne záchody. Vonku zastala, chvíľu pozerala do diaľky na konci chodby a až potom sa odvážila pozrieť na výsledok testu. „Pozitívny“, šepla a v hlave sa jej mihol obraz nočného stolíka, v ktorom otec schováva pištoľ na všetkých Dylanov.

Katarína Vargová

Kajova sekerka

/poviedka pre mládež/

SEKERKA, BICYKEL, HORY, SAUNA, PÚŠŤ, FATAMORGÁNA, MANIPULÁCIA, LUPA, ŠPENDLÍK, OBLÁTKY

V príručke mladých svišťov sa píše, že ako prvé si má správny skaut zadovážiť sekerku. Kajo si ju zadovážil, nasadol na svoj horský bicykel a vyrazil s členmi združenia Priatelia prírody na výlet. Na ceste do hôr sa orientovali pomocou buzoly. Od svojho skúseného horského vodcu dostali špeciálnu úlohu – postaviť v lese saunu pre poľovníkov, ktorí by chceli zrelaxovať. Vraj musí v nej byť teplo ako na púšti.

„Nech unavení poľovníci vidia až fatamorgány,“ vyhlásil skúsený horský vodca (Mathej). Manipulovať mohli iba s dvomi vecami. Jednou z nich bola lupa a druhou nevyčerateľné zdroje prírodnej energie. Kajo samozrejme postavil svojou sekerkou najlepšiu saunu a bol zato patrične ocenený prišpendleným odznakom bobríka šikovnosti. Na cestu domov každý dostal balík oplátok Priateľ prírody, aby nimi potešil svojich blízkych.

Natália Kaisová

ALGORITMY, PRSIA, ČERVENĽ, KRV, RELAX, HVIZD, ŠĽAPKA, ZLODEJ, OBRODA, TITULOK

Na západe nič nového

/Kovbojka/

Dnes v noci potečie krv. Presne o polnoci, keď harmonikár konečne dohrá a sedem stotočných stotočne zaspí, vtedy sa pomocou jednoduchého algoritmu (prídem, beriem, odídem) stanem najlepším a najstrašnejším banditom západnej Ameriky. Budem zlodejom a postrachom všetkých šerifov- už teraz trafiť cieľ z 30 metrovej diaľky so zavretými očami a nenabitou pištoľou. Budú ma poznať všade, v každom meste, v každej krčme bude vyvesená listina s mojou neoholenou podobizňou, nad ňou titulok HLADÁ SA a pod tým miliónová cena za dolapenie. Hvizd, piskol som na koňa, vysadol naň, popchol ho ostrohami a odcvával smerom na sever po zaprášenej pôde prerií.

Cestou do mesta s bankou som stretol ženu s kriklavoružovými šatami, krinolínou trošku povytiahnutou dohora, aby bolo vidno čipkovaný podvázok a odhalenými prsiami.

Šľapka, potešil som sa. Červeň mi stúpila do líc, tvár som si zakryl čiernou šatkou a klobúk založil hlboko do čela. Potrebujem relax pred akciou.

„Nepomôžeš mi s obrodou môjho tela?“ oslovil som krásku, vyhodil ju za seba na koňa a odcvával s ňou preč, pomaly zabúdajúc na prepad.

Algoritmus dospievania

(poviedka pre mládež)

„Kde je moja šľapka?“ zvolal som nahnevane na celú triedu. V kúte, pri smetnom koši sa ozval dusivý protivný smiech a už som vedel, kto je zlodej – Matej! Nie aby sa učil o národnej obrode alebo prepočítaval príklady z matiky! Namiesto toho behal zbesnene po triede a užíval si prestávkový relax tým, že búchal spolužiačky mojou topánkou po zadku.

Papuču mi vrátil až keď zazvonilo, do triedy vošla nová mladá matikárka a začala písať na tabuľu titulok. Mala krátku koženú sukničku, červenú ako krv, obviazané čierne tričko s výstrihom a v ňom...!!! Páni, také prsia nemala ani Peťka, najvyspelejšia žiačka z triedy, ktorú som vždy s chalanmi sledoval na telesnej pri prezliekaní. Vydal som zo seba obdivný hvizd.

Hneď som mazal ku tabuli vytvoriť algoritmus matematickej úlohy a následne ju vypočítať, ale nespravil som ani ťuk, keďže v hlave mi výstražne blikali len dve zlomyseľné čísla: dve plné, pevné štvorky.

Po nich okamžite nasledovala päťka a moju žiacku knižku zaplnila červeň učiteľkinho pera.

Mirka Kuľková

UDICA, ŠTUKÁREŇ, POLE, VYRASTENÉ ŠATY, BOKY, VIETOR, HMLA, ČISTOTA, MIKROČIPY, OPĀTOK

Zločin z vášne

/detektívka/

„Ak mi prezradíš, kam si schovala mŕtvolu, trest bude oveľa miernejší,“ prehodil sugestívne detektív Konôpka a vietor mu s bázňou prehrabol vlasy.

Dievča sa triaslo, ruky mala zaťaté v päst' vo vreckách na bokoch džínsov.

„Nemám na sebe žiadne mikročipy, tento rozhovor ostane medzi nami.“

Váhala, podupkávala opätkami, napäto si hrýzla peru, no nakoniec povedala: „Tak dobre.“

Sadla si na lavičku, nervózne sa pohrávala s látkou vyrastených šiat a rýchlo spustila: „Kľúče zobral z miestnosti Petike udicou. Zobrali sme ho, lebo tam ležal už dlho, a keď sme si pozreli tie orgány, čo sme chceli, plánovali sme ho zakopať na pole a nikto si nič nevšímne. Lenže tam akurát končil zber zemiakov, spanikárili sme a rýchlo sme ho aj napriek hustnúcej hmle odviezli za mesto. Nájdete ho v starej štukárni, ale prosím, že mi teraz profesor z patológie nedá efko, veď my sme chceli iba viac študovať.“

Anežka Guziarová

REBRÍK, TAMPÓNY, SLINY, ÚSTNA VODA, PORISKO, MIHALNICE, SOMÁRIK, KOŠÍK, OVOCIE, BAKTÉRIE

Záhrada

/dievčenská poviedka/

Najdlhšie mihalnice na svete má Klaudia. Zamilovane spod nich hľadá na rebrík, kde posedáva sused Karol. Opravuje porisko na sekerke od deda už piaty deň. Už piaty deň sa mu zbiehajú sliny. Na Klaudiino ovocie.

„Kam ideš?“ volá za ňou, keď s plným košom zamieri do domu. „Rande, čo?“ myšlienky sa mu množia ako baktérie.

„Do mesta, somárik!“ Klaudia si narovná biele podkolenky. „Treba mi tampóny!“

„Môžem ísť s tebou?“ pýta sa Karol a zdá sa, že ústna voda sa mu dnes ešte zide.

Zuzka Ščurková

DENNÍK, MACH, ŠKRIATOK, BUBLIFUK, NÁBOJE, OSTROHY, KAVIAREŇ, POVALA, MUCHOTRÁVKY, VALENTÍN

Westernovka po indiánsky

„Wowowowowo...“ Hej, Bublifuk, šibe ti?! Zbudíš biele ostrohavé tváre. Krúti hlavou Valentín. On je najmúdrejší z múdrych, vodca klanu, najostrejší zo všetkých nábojov... hovorte tomu ako chcete. Títo dvaja dobrodruhovia sa skrývali na povale bielych ostrohavých tvárí. Už ich omrzelo ješ' iba muchotrávky - z celej bandy sú už iba oni dvaja. Nedočkavý Bublifuk sa rozhodol konať na vlastnú päst' (resp. vlastnou päst'ou) a zaútočil na kaviareň. Vodca všetkých vodcov začul iba: „Puf... prásk... pif.“ A zacítil vôňu machu.

V denníku dejín sa toho dňa písalo 4. októbra – zavďačme sa teda za slobodu bielym ostrohavým tváram.

Ivana Čerňanová

OSTROV, PLÁN, CUKORNIČKA, DOKONALOSŤ, BOJ, ZÁSUVKA, STOPY, HEADANIE, KÚPEĽNA, ZASTÁVKA

Vít'azný večer nepremožiteľného Joea

/western/

V Stroskotanom ostrove vládol tradičný zhon, keď sa tanečnice a speváčky prekrikovali s už mierne priveselými zákazníkmi. Nepremožiteľný Joe si užíval dokonalosť večera s Vrabčiakom Edith po jednom a s Božskou Marilyn po druhom boku. So svojím dnešným výkonom bol nadmieru spokojný, ba dokonca dnes strávil oveľa menej času ako zvyčajne otravným pobežovaním medzi kuchyňou a barovou stoličkou. Aj dnešná prácička sa vydarila a Nepremožiteľný Joe po sebe nezanechal nijaké usvedčujúce stopy. Práca ho vždy veľmi vyčerpala, preto okrem užívania si príjemnej spoločnosti nemal už nič iné na pláne.

Na jeho smolu si práve v ten večer urobil šerif The Boss zastávku v inkriminovanom salóne. The Boss sa len nedávno pustil do nového hľadania a pátral po hlavnom aktérovi sériových lúpeží. Vrabčiakovi Edith neuniklo, že hneď ako si The Boss premeral štvorcovú miestnosť svojím supím pohľadom, Nepremožiteľný Joe zbledol viac ako cukor v poobtľkanej cukorničke. Vrabčiak Edith si vymenila veľavravný pohľad s Božskou Marilyn, synchronizovane sa zdvihli zo stoličiek a o chvíľu už z The Bossa zostal len malý balíček, ktorý by sa bez väčších problémov zместil aj do obyčajnej zásuvky. Nepremožiteľný Joe s uspokojením pozoroval svoje žienky v akcii a tešil sa, že tak ako toľkokrát predtým, aj dnes s prevapivou ľahkosťou unikol vopred prehranému boju.